

Rok 1620: Reformace katolická 16.

Dnes se katolictví naklonění historici pokoušejí přepisovat pobělehorskou historii, kterou vykreslují jako rozkvétající barokní období, ve kterém se většina nekatolíků radostně vrátila do lůna Církve.

Další čtení na pokračování knihy Tomáše V. Bílka Reformace katolická aneb obnovení náboženství katolického v Království českém po bitvě bělohorské, která vyšla v roce 1892. Poskytne nám bohaté autentické informace z tohoto období a dobový katolický pohled na události po bitvě na Bílé hoře.

Rok 1620: Reformace katolická 16.

III.

Reformace obyvatelů stavu panského a rytířského.

Katolické náboženství jediné prohlášeno za uznané a oprávněné v Čechách.

Až do roku 1627. nevztahovala se reformace na obyvatele stavů vyšších. Aby však ubývalo vrchností nekatolických a tak náprava lidu poddaného snadněji provést se dala, vedle cíś. resoluce ze dne 20. května r. 1624., opětované 11. ledna r. 1625., *neměl přijat býti za obyvatele do království Českého žádný, kdo by nebyl náboženství katolického; též bylo zapověděno prodávati statky osobám nekatolickým, zvláště pak zakázáno nekatolíkům statky koupené klásterům do desk zemských a královských.* (Desk. zem. kvat. 620, J. 12.) Mimo to dekretem král. místodržitele knížete z Lichtenšteina 17. června r. 1624. všem hejtmanům krajským poručeno bylo, aby uvedli v poznamenání pořádné všecky lidi mladé stavů vyšších, zvláště sirotky obojího pohlaví jakož i jejich statky a jejich opatrovníky k tomu účelu, aby tato mládež v náboženství katolickém byla dobře vychována a tak k službám J. M. C. dvorským i vojenským hoditi se mohla. (Arch. m. Prahy: Kniha dekr. 744, str. 114.)

Když pak r. 1625. a 1626. v městech královských a věnných reformace pomocí vojska skoro byla provedena, ale náprava lidu poddaného se nedařila, protože mnohé vrchnosti nekatolické na statcích svých přechovávaly a podporovaly kazatele a učitele protestantské a tak i poddané své podněcovaly k odporu proti

nápravě náboženské, z té příčiny v návodu 5. února r. 1627 vrchním komisařům od císaře nařízeným k nové reformaci, která ještě nevztahovala se na šlechtice nekatolické, poručeno bylo, aby takovým vrchnostem se vyhrožovalo pokutami, totiž poprvé ztrátou podací kostelního, podruhé odnětím některého dílu statku jejich anebo všeho jmění nemovitého, a kdyby i potom zdráhaly se propustiti kazatele, aby jména jejich oznámila se císaři, jenž by jim určil tresty jiné přísnější předešlých.

Ale málokterá vrchnost nekatolická uposlechla dotčeného rozkazu císař. vrchních komisařů reformačních. Protož nastoupilo se konečně také na reformaci šlechty nekatolické k naléhání papežského vyslance Karaffy a kardinála Harracha, kteří císaři dali na uvážení, nebudou-li napraveni nekatoličtí obyvatelé stavu panského a rytířského, že jest nadíti se málo nebo ničeho z nápravy jejich poddaných, ba že by znenáhla mohli ještě nakaziti ostatní.

Především vydáno bylo »*Obnovené zřízení zemské*«, v němž dle článku A 23. *katolické náboženství bylo prohlášeno za jedině uznané a oprávněné v Čechách, každý pak, kdo by o návrat starých řádů náboženských se pokoušel, za škůdce míru i země, kterýž trestán bude ztrátou cti, hrdla i statků.* Touže dobou císař. majestátem ze dne 29. května r. 1627. potvrzena byla všechna privilegia, svobody, nadání a práva, kteráž by proti novému zřízení zemskému nečelila, všechněm čtyřem stavům (mezi které stav duchovní jakožto stav první byl vřaděn) a veškeré obci království Českého, obzvláště stavu panskému r. 1502. propůjčená. Naproti tomu všechno to, co by proti novému zřízení zemskému, obzvláště dva majestáty za králování císaře Rudolfa II. r. 1608. od stavů pod obojí vynucené, totiž první na náboženství a druhý na upuštění všelijakých pokut a ztracení statků, za věci neplatné a již zrušené vyhlášeny jsou. Konečně týž majestátem oznámeno, že *císař chce všechny stavy království Českého v jednotě církve římské katolické zdržeti a zachovati a že žádně jiné víry a náboženství v němž království trpěti nebude.* *) (Arch. místodrž. C. 215. C. 1/1.)

*) Tento majestát pojat byl do sněmu obecného, který na hradě pražském 15. listopadu r. 1627. byl držán.

S reformací k stavu panskému a rytířskému přikročeno.

A tak cíś. resolucí ze dne 26. července r. 1621 poručeno bylo, aby s reformací, předešle na stav měšťanský a lid poddaný se vztahující, též k stavu panskému a rytířskému se přikročilo. Potom cíś. mandátem daným 31. července r. 1627. *nařízena byla všeobecná reformace zvláště v příčině osob stavu panského a rytířského* s tím doložením, že císař, hledě k tomu, že z bludů náboženských, od panování krále Václava IV. v království Českém vzniklých, všelijaké roztržitosti, rozdvojení a různice mezi obyvateli, ano i pozdvižení a vzpoury proti panovníkům povstaly, jak pro povinnost svou královskou a pro dobro a spasení duší poddaných svých, tak také pro vzdělání trvanlivého pokoje v království Českém jakož i pro lepší bezpečení práva svého dědičného k témuž království žádného v něm nekatolíka jak z nižšího tak ovšem z vyšších stavů více trpěti nechce, nýbrž že za věc spravedlivou, ano i s božím přikázáním se srovnávající býti uznává a tomu chce, aby všickni jeho poddaní s ním v starobylé víře katolické se srovnávali, zvláště pak *aby všickni nekatolíci stavu panského a rytířského, na které se tento mandát vlastně vztahuje, po vyhlášení jeho v šesti měsících k víře katolické přistoupili.* Kdo by pak z nich v lhůtě vytčené před komisary k této reformaci nařízené*) se nepostavil, od nich u víře katolické dobře a podstatně vyučovati se nedal a na pravou víru se neobrátil, tomu nemělo býti povoleno, aby déle v zemi zůstával a statky své osobně držel, nýbrž každý měl statky své buď svým katolickým příbuzným anebo jiným katolickým obyvatelům v druhé lhůtě šesti měsíců k tomu prodloužené prodati a po vyjití té lhůty ze země se vystěhovati. Aby však nikdo se nedomníval, že tato reformace stavů vyšších pro peníze nebo statky jejich nebo nějakou kořist se nařídila, každému, kdo by se ve víře katolické srovnati nechtěl, dovoleno bylo, aby bez všelijakého ztenčení jmění svého ze země se vystěhovati a k spravování a prodání statků svých jakož i k vyupomínání dluhů (k nimž jemu každé právo co nejdříve mělo dopomáhati) komukoli z přátel svých anebo jiným katolickým osobám plnomocenství dáti mohl. (Arch. místodrž. R. 109/11 & 109/14. — Arch. m. Prahy: Kniha dekr. 744/a str. 218.)

*) Viz při reformaci měst královských.

Tento císař. mandát vyhlášen byl po veškerém království Českém od král. místodržících v měsíci srpnu, takže lhůta nekatolickým šlechticům k obrácení se propůjčená počátkem měsíce března r. 1628. vypršela. Avšak že mnozí obyvatelé císaře snažně žádali za prodloužení lhůty a také se zavázali, že dají se chtějí vyučovati víře katolické, protož císař. patentem daným 6. prosince r. 1627. dotčená lhůta osobám stavu panského a rytířského pro jich vyučování do konce měsíce května r. 1628. byla prodloužena. Ale *regenti, hejtmané a úředníci i jiní správcové na panstvích* a statech královských i soukromých *ne měli užiti toho prodloužení*, nýbrž povinni byli po vyjití času v prvnějších patentech jim vyměřeného, koncem měsíce března r. 1628. ze země se odebrati a jí prázdni býti. Než co se *sirotků* dotýče, na tom jest ustanoveno, aby všichni v zemi zůstali a jejich poručníci nekatoličtí statky sirotčí i s počty k náležitému spravování postoupili a odvedli jiným osobám katolickým, které by od císaře těm sirotkům za poručníky byly nařízeny; tolikéž aby *vdovy*, kteréžby nechtěly přistoupiti k víře katolické, nýbrž mínily odebrati se ze země, sirotky a statky jim náležející, jestliže by nějaké ve svém opatrování měly, katolickým poručníkům zřízeným k dobrému těchž sirotků odevzdaly. Sirotci pak v zemi pozůstali mužského pohlaví dle spůsoblosti a náklonnosti své měli dáni býti buď k jesuitům do škol, anebo když by nehodili se k studiím, vstoupiti do služby vojenské nebo soukromé k svým příbuzným anebo jiným šlechticům katolickým. Sirotci ženského pohlaví, z nichž mnohé, zvláště když v letech poněkud dospěly, byly velmi tvrdošijný a k víře katolické nijak nechtěly přistoupiti, měly až do 25. roku věku svého za sirotky býti pokládány a paním katolickým nebo příbuzným svým v zemi pozůstalým odevzdány; když by však, dosáhše 25. roku ještě nedaly se napravit, měly takovým spůsobem jako vdovy ze země býti vyhostěny. (Arch. místodrž. R. 109/10. a 109/14.)

Když však mnozí z obyvatelů nekatolických poslušně se nezachovali vedle vytčených císař. patentův a v zemi se zdržovali, jiní pak z království Českého a země k němu přivtělených se odebrali, ale s sebou některé sirotky pryč zavezli, nařízeno bylo císař. patentem ze dne 21. června r. 1628. a dle instrukce

23. června t. r. komisařům reformačním dané, aby ti obyvatelé, kteří až posavad nepřijali víry katolické, bez prodlení v šesti dnech ze země se vystěhovali; kteří však již ze země pryč se odebrali a s sebou některé sirotky vyvezli, ti měli pod propadením toho všeho, což by jim ještě v království Českém na statecích pozemských a jiných jakýchkoli nyní i budoucně náležeti mohlo a náleželo, takové sirotky do téhož království odeslati a dostaviti. Týmž patentem udělena byla další lhůta, totiž do šesti měsíců od datum jeho, některým vdovám, které v žádosti své se zavázaly, že žádnému žádného pohoršení dávati a žádného od víry katolické odvozovati ani nařízení církve svaté, všech a všelijakých postův a ceremonií rušiti nebudou, nýbrž že i do chrámů katolických k slyšení slova Božího choditi budou; avšak dříve nežli by přijaly víru katolickou, neměla jim puštěna býti správa a vladařství statkův ani řízení lidí poddaných ani cvičení a vedení dítek jejich. (Arch. místodrž. R. 109/1. — Arch. m. Pr. Kn. dekr. 744/a, str. 250.)

Aby pak zjistily se nekatolické osoby stavu vyššího v Praze a ostatních městech královských, vedle nařízení komise reformační ze dne 24. července r. 1628. sepsáno bylo pořádné poznamenání všech osob stavu panského i rytířského mužského i ženského pohlaví, v týchž městech buďto domy své majících anebo v nich nájmem, podružstvím anebo jakžkoli jinak bydlících, též synův a dcer jejich, pak vdov a sirotek jakož i jiných všelijakých osob jakéhokoli stavu, řádu a povolání, obývajících v týchž domech panských a rytířských, takže v jednom seznamu osoby katolické, v druhém nekatolické byly uvedeny. (Arch. m. Pr.: Kn. dekr. 744, str. 42.)

Z těchto seznamů jakož i ze zpráv krajských hejtmanů vyšlo na jevo, že i vytčené poslední nařízení císařské zůstalo bez úspěchu. Přemnozí nekatoličtí obyvatelé na mnohá rozdílná obeslání buď ani neodpověděli nebo všelijakým způsobem nesprávným se vymlouvali a nepodstatnými vytáčkami vyklouznouti hleděli, takže nedostavili se před komisi reformační ani nevystěhovali se ve lhůtě jim posledně ustanovené, nýbrž v Praze a jiných městech se ukrývali nebo v zemi z jednoho kraje do druhého sem a tam přecházeli, aby ušli reformaci. Jiní obyvatelé stěhovali se sice ve lhůtě určené, brzy však beze všeho cíř.

povolení opět vloudili se do země, kde se zdržovali buď na statecích svých, které dosavad neprodali, neb u katolických příbuzných, kteréž i od víry jejich odvraceli.

Protož dle návrhu král. místodržících ze dne 13. září r. 1628. čís. resolucí 18. října r. 1628. komisařům reformačním a hejtmanům krajským poručeno bylo, aby *všecky nekatolické osoby stavu vyššího*, zvláště pak emigranty do země navracené před sebe obeslali, jich k náboženství katolickému přidržovali a každého, kdož by toho ve 14 dnech nechtěl učiniti, *na hrad pražský do Bílé věže dodali*. Uvězněným pak od král. místodržících ještě jednou k jich obrácení dána býti měla lhůta, po jejímž uplynutí *ze země vypovědění býti měli proti reversu, že se pod ztrátou statků i hrdla do království Českého a zemí k němu přivtělených nikdy jinak než v katolickém způsobu nenavráťí*. — A poněvadž mnozí z nich statků svých přes všechny lhůty jim udělené ještě neprodali a z nedostatku kupců také prodati nemohli, nýbrž je jiným buď k správě odevzdali nebo pronajali, nařízeno bylo, aby takové *statky, které by jejich majetníci do 30. listopadu roku 1628. sami neprodali, po uplynutí této lhůty ex officio veřejnou dražbou byly prodány*. (Arch. místodr. R. 109,19.)

Následek těchto nařízení byl, že *mnozí z obyvatelů stavů vyšších přistoupili k náboženství katolickému a proto také osvobození byli pokuty za pardon jim udělený*.*) Byli to zejména šlechtici tito: Václav Březský ryt. z Ploskovic, Jan mladší Deym ryt. ze Stříteže na Čížové, Bedřich Dobranovský z Dobranova, Jiří Dobřenský ryt. z Dobřenic na Bračicích, Helena Kateřina Fictumová, vdova po Jetřichovi z Fictum a z Egerbergu, roz. ze Steinsdorfu, Jindřich Hlaváč z Vojenic, Jindřich, Václav a Sigmund bratři Chlumčanští z Přestavlk a z Chlumčan, Křištof Chlumčanský z Přestavlk a z Chlumčan, Vilém Chobotský ryt. z Ostředka, Abraham Chotek ryt. z Chotkova, Sigmund ryt. z Kádova, Jiří Kanický z Čachrova, Jaroslav Konarovský z Libanic, Sigmund Lukavský ryt. z Lukavice,

*) Nekatolické šlechtice odevzdával k vyučování čís. komisař reformační v Praze hrabě Martinic výhradně jesuitům kolleje pražské, jsa přesvědčen, že jenom nekatolíci od jesuitů napravení zůstanou věrni církvi katolické.

Jan Fabian *Mulc (Mulz) z Waldau*, Jaroslav *Nejepinský z Nejepína*, Bořivoj nejstarší Bořek *Nepoliský ze Zachrašan*, Jan Adam *Nostic (Kounovský) rytíř z Nostic* a na Kounově, Jan Fabian a Jan Matyáš *Perglarové (Pergler) ryt. z Perglasu*, Sigmund *Rabicar z Rabic (Rebicer z Rebic)*, Adam *Reisingrüner (Riesengrüner) z Grüslasu*, Ferdinand *Robmhap (Rabenhaupt) ze Suché*, Šebastian Jan *Kavka Říčanský s. p. z Říčan*, Jan *Strachovský ryt. ze Strachovic*, Václav *Strojetický ze Strojetic* na Řepanech, Oldřich (Hora) *Sudkovský z Hennersdorfu*; Arnulf *Šen ryt. z Šenu (Schön v. Schönau) na Lhenicích* (jenž s osmi dětmi svými k náboženství katolickému přistoupení přislíbil; manželka jeho však Polyxena, roz. z Štampachu s dvěma dcerami zůstala nekatolická); Křištof *Šen ryt. z Šenu*, Wolf Adam ryt. ze *Štensdorfu (Steinsdorf)*, Štěpán Jiří sv. p. ze *Šternberka* na Postoloprtech, Vodolici, Mirešovicích, Hrobčici a Želenici, Vilém Štos sv. pán z *Kounic*, Jan Jindřich *Tejn (Thein) ryt. z Tejna*, Jan *Vitanovský z Vlčovic* a Jiří starší *Vostrovský ze Skalce* a na Skalce.

Někteří však šlechtici *přistoupili jen na oko k víře katolické*, aby v zemi zůstatí mohli, a podvedli komisaře reformační tím, že sobě úplatky zaopatřili *falešné ceduky zpovědní* buď od katolických kněží neb od jiných osob, které jim k vůli zpovědi a přijímání několikrát pod jiným jménem vykonaly. Takového podvodu dopustili se dle poznamenání zejména šlechtici tito: Jan Litvín *Kavka sv. pán z Říčan*, Jan a Jetřich *Malovcové z Malovic*, Adam starší a Gabriel *Hozlauer z Hozlau*, Adam Daniel *Hrobčický z Hrobčic*, Petr starý *Boubinský z Újezdce*, Pavel *Malovec z Chýnova* a *Winterberka*, Kašpar *Rosenhajn z Janovic* s manželkou svou Sárrou, Jan *Fridrich Chrastský z Chrast*, Anna a Brigida *Kunašová z Machovic*, Magdalena *Chrastská z Chrast*, Václav starší *Vratislav z Mitrovic* na *Humburcích* a Adam *Chval Kunaš* s celou rodinou svou. — Protož od král. místodržících 30. prosince r. 1628. poručeno bylo král. prokurátorovi Samuelovi Albínovi z *Weissenblutu*, aby ve srozumění s kanovníkem a visitátorem arcibiskupským, Janem *Arnoštem Platejsem z Plattenšteina* po takových podvodných lidech stavu vyššího bedlivě se ptal, skutečné pak podvodníky právně obvinil a na ně výpovědi spravedlivé a odsouzení jich k trestu

žádal. (Arch. místodrž. R. 109 12.) — Aby však podobnému podvodu budoucně přítrž byla učiněna, vedle nařízení arcibiskupa pražského (při král. městech již vytčného) vykázati se měly osoby stavu panského a rytířského nejdéle až do svátků svatodušních hodnověrným vysvědčením o vykonané zpovědi velikonoční v Praze před arcibiskupem a jinými komisary reformace hlavními, kromě Prahy pak před komisary v každém kraji nařízenými.

Vystěhování se nekatolických šlechticů ze země.

Přemnozí nekatoličtí šlechtici, pohnuti jsouce posledním císařským nařízením ze dne 18. října r. 1628., hleděli statky své v čase jim vyměřeném prodati a vystěhovali se ze země s rodinami svými. Počet jich po výroku souvěkého Viléma Slavaty vynášel 185 rodin ze stavu panského a rytířského. Bylo jich však mnohem více, jak vysvitá z následujícího seznamu, dle něhož *vystěhovalo se pro náboženství ze země 369 osob stavů vyšších*, totiž:

1. Lýtkýř (Lichvic) *Bejček Velmetský ryt. z Nespečova*, nezanechav žádných statků.

2. Jan *Belvic ryt. z Nostvic*, bývalý rytmistr ve vojsku císařském, nepřijav léna na statky Beřkovice Dolní, Bechlín a Počaply, jemu a jeho bratrovi Kašparovi Mikulášovi z císař. milosti ponechané, odešel bez ohlášení ze země a sloužil potom ve vojsku švédském za rytmistra; r. 1640. byl však jat, po dvě léta ve vazbě držán a r. 1642. k pětiletému vězení na Zbívově odsouzen, potom propuštěn byv, obdržel 22. září r. 1645. císař. povolení k dosažení svých spravedlností meškati po 3 měsíce v Čechách. Ačkoliv nepřistoupil k náboženství katolickému, přece zdržoval se až do r. 1650. v kraji Litoměřickém v Radouni na mlýně manželky své, roz. Vlkové z Kvítkova, kteráž i s dcerou byla katolička.

3. Kašpar *Belvic ryt. z Nostic* prodal před odchodem svým r. 1628. statek Barchov Veliký na Bydžovsku.

4. Jindřich *Beneda z Nečtin* nezanechal žádného jmění.

5. Albrecht (Eusebius) *Beřkovský ryt. z Šebířova* odešel ze země s manželkou svou Martou Magdalenou, dcerou odsou-

zeného Jana Vostrovce z Kralovic, sloužil potom ve vojsku švédském za podplukovníka jízdy a padl r. 1636. v bitvě u Wittštoku. Manželka jeho zůstala pod ochranou nepřátelskou a propadla proto spravedlnosti své v Čechách.

6. Berthold Bohubud *Berka z Dubé a Lipého*, pozbyv konfiskací statků svých, vystěhoval se r. 1628. do Žitavy, kde r. 1643. zemřel. Vdova po něm pozůstala Marie, roz. Zárubová, navrátila se bez povolení do Čech se synem Čeňkem Hovorou a zdržovala se v Brandýse nad Orlicí.

7. Jan *Bezenský (Bzenský) z Porubě*, odevzdav r. 1628. statek svůj Bezno k správě Janovi Purkhartovi Kordule ze Sloupna, odešel do Perna, kde r. 1629. zemřel, zanechav tam dvě sestry své, sirotky po Věnkovi Bzenském, které v Perně ještě r. 1636. zůstávaly.

8. Fridrich *z Bíle*, syn odpraveného Fridricha z Bíle, vystěhoval se do Saska r. 1628. se sestrou svou Eufrosinou, prodav před tím statek svůj Řehlovice.

*9. Petr *Boreň ryt. ze Lhoty* odešel do Mišně, odkudž se r. 1631. do Loun navrátil s nepřítelem, jemuž za komisaře sloužil.

10. Pavel a Přibík bratři *Boubinští z Újezda*, zanechavše statek Štřela, odešli do ciziny. •

11. Jan Vilém *Bohuš z Otěšic* (Ottoschitz) prodal statek Přeboř r. 1628., vystěhovav se před tím s manželkou svou roz. ze Štampachu do Annaberku a potom do Schlettavy.

12. Fridrich Otík *Bradský* odešel r. 1628. do Saska, zanechav manželku na jejím statku Keblanech u Zderaz na Žatecku.

*13. Jiří Wolf *Brandner hrabě z Brandu*, zanechav statek lenní Seeberg, odešel do Saska.

14. Mikuláš *Braum z Miřetic*, postoupiv statek svůj Lipno r. 1628. synu svému Václavovi k víře katolické přistoupiвшimu, vystěhoval se do Saska.

15. Jan starší *Varleych z Bubna*, zbaven byv statku svého konfiskací, odešel k nepříteli a byl generálmajorem u Mansfelda.

16. Mikuláš starší *Varleych z Bubna*, zanechav dům šosovní v Starém městě pražském, vystěhoval se r. 1628. a sloužil za rytmistra ve vojsku švédském.

17. Karel z *Bybryč* (Bibric) a jeho syn *Oldřich* přidali

se r. 1639. k Švédům, v jejich vojsku za rytmisty sloužili. Karel maje r. 1647. na čas dovolenou, domáhal se cíś. pardonu skrze vyslance švédské při konferenci v Münsteru.

*18. Rudolf starší z *Býnu* (Bünau) na Děčíně vystěhoval se r. 1628. do Saska, prodav před tím statek svůj Děčín.

*19. Vintř ryt. z *Býnu* na Blankenšteině prodal r. 1628. před odchodem svým statek svůj Blansko (Blankenštein).

*20. Vintř starší a Rudolf mladší bratři z *Býnu* prodali před vystěhováním se r. 1628. statky své Schönstein a Bünaburg.

21. Arnošt (Ondřej) *Cettelberger z Cettelberku* (Zettelberg) před odchodem svým prodal r. 1628. statek svůj Černík (Čermíky).

22. Václav *Čachovský ze Svěmyslic* (jinak Čachrovský z Čachrova) zanechal r. 1628. před odchodem svým do Slezska statečky své při městě Jaroměři, kteréž pak manželce jeho Dorotě, navrátilší se do země a k víře katolické přistoupivší, byly navraceny.

*23. David Jindřich sv. pán z *Černhausu* (Tschirnhaus) na Mittelwaldu a Schönfeldu vystěhoval se r. 1628. do Žitavy, kamž na 30 vozech věci své ze statku Grabšteinu odvezl.

24. Jan Karel *Černín z Chudenic*, prodav r. 1628. statek Březí Vlachovo, vystěhoval se do Saska a na přímluvu kurfirsta saského cíś. resolucí ze dne 12. dubna r. 1636. obdržel povolení, pro vyřízení věcí svých v Čechách dva měsíce se zdržovati.

25. Václav *Četeňský ryt. z Četně* (Četna), zbaven byv konfiskací statků Ledče a Vinařic, odešel do Žitavy, kde zemřel, zanechav tam syna Fridricha Arnošta.

*26. Adam a Václav *Deymové ryt. ze Střítěže* vystěhovali se r. 1628. do Saska a sloužili r. 1631. u nepřitele.

*27. Arnošt *Dobranovský ryt. z Dobranova* odešel r. 1628. do Saska.

*28. Václav starší *Dobranovský ryt. z Dobranova* ujel do Sas, zanechav dvůr v Nové Vsi.

*29. Jan Petr *Dobřenský ryt. z Dobřenic* odešel r. 1629. s rodinou svou do Slezska, zanechav statek Teplice hořejší dceři své Kateřině z první manželky své. Po jeho smrti navrátila se manželka jeho Eleonora Maria, roz. z Náchoda, bez cíś. povolení s dcerou a syny svými do Čech a zdržovala se na Teplicích hořejších.

Pokračování příště

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)